23/03/2019

Πέτρα ποτιστική

/ Νέοι και Εκκλησία

Παράδοξα και θαυμαστά στη φύση! Δημιουργία απείρου κάλλους! Χιλιετίες ο άνθρωπος αχόρταγα δεν σταματά να εξερευνά και να ανακαλύπτει... και να θαυμάζει! Εκεί όμως που σταματά ο νους, είναι το θαύμα! Η υπέρβαση των όρων της φύσης προσεγγίζεται με τα φτερά της πίστης.

Η έξοδος των Ισραηλιτών από τη σκλαβιά της Αιγύπτου διαβαίνοντας την Ερυθρά Θάλασσα «ἀβρόχοις ποσί», δεν μπορεί αλλιώς να περιγραφεί παρά ως ένα ανεπανάληπτο, ασύλληπτο θαύμα. Και η πορεία τους στην έρημο ως τη Γη της Επαγγελίας συνεχίστηκε με απίστευτες δυσκολίες, σκληρές περιπέτειες, αλλά και θεϊκές παρεμβάσεις μεγάλες και θαυμαστές.

Ύδωρ εκ πέτρας! Ήταν ένας ολόκληρος λαός βαθιά στην έρημο. Στην περιοχή Ραφιδείν που κατασκήνωσαν, νερό δεν υπήρχε να πιεί ο ταλαιπωρημένος λαός. Εξαγριώνονται. Γογγύζουν προς τον Μωυσή κι εκείνος αισθάνεται την οργή τους απειλητική. Προσεύχεται θερμά και η απάντηση του Θεού έρχεται: «καί εἶπε

Κύριος πρός Μωυσῆν· προπορεύου τοῦ λαοῦ τούτου, λαβέ δέ σεαυτῷ ἀπό τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ· καί τήν ράβδον, ἐν ᾗ ἐπάταξας τόν ποταμόν, λαβέ ἐν τῇ χειρί σου καί πορεύσῃ. ὅδε ἐγώ ἕστηκα ἐκεῖ πρό τοῦ σε ἐπί τῆς πέτρας ἐν Χωρήβ· καί πατάξεις τήν πέτραν, καί ἐξελεύσεται ἐξ αὐτῆς ὕδωρ, καί πίεται ὁ λαός. ἐποίησε δέ Μωυσῆς οὕτως ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ» (Εξόδ. ιζ΄ 5-6). Καθώς ο Μωυσής κτύπησε με τη ράβδο του τη γυμνή πέτρα του όρους Χωρήβ, όπως του είπε ο Θεός, ανέβλυσε νερό και ήπιε και ξεδίψασε ο ολιγόπιστος και αχάριστος λαός.

Ύδωρ εκ πέτρας! Αιώνες μετά ο απόστολος Παύλος θα αποκαλύψει την προτύπωση που βρίσκεται στην πέτρα της ερήμου, που δεν είναι άλλη από τον Χριστό, ο οποίος προσφέρει τον εαυτό Του ως ζωοποιό νερό σωτηρίας (Α Κορ. ι΄4).

Την προτύπωση αυτή ο θεόπνευστος ποιητής του Ακαθίστου Ύμνου την προεκτείνει στο πανάγιο πρόσωπο της αγνής Παρθένου.

«Χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίσασα τούς διψῶντας τήν ζωήν»[1]. Σταθερή πηγή έμπνευσης η Παλαιά Διαθήκη, πλουτίζει με δυνατές εικόνες – συμβολα τον απαράμιλλο ύμνο σαν πολύτιμα πετράδια που συνθέτουν ψηφιδωτό εύφωνο. Ψηφιδωτό, που ζωγραφίζει το μοναδικό πρόσωπο της Πανάχραντης Κόρης τραγουδώντας αχόρταγα τα γλυκόφθογγα «Χαῖρε».

Πέτρα, σύμβολο σταθερότητας. Η Μαριάμ μένει σταθερή στην πίστη, σταθερή στην αρετή, σταθερή με απόλυτη προσήλωση στο Λόγο του Θεού. Αυτή η προσήλωση θα την οδηγήσει στην ταπεινή αποδοχή του μηνύματος του αγγέλου, γι᾽ αυτό και αξιώνεται να βαστάσει στο σώμα της τον Θεό Λόγο.

Πέτρα ερημική, αλάξευτη, καθαρή. Στην Αειπάρθενο συντελείται διπλό μυστήριο: Με παρθενική καθαρότητα συλλαμβάνει και κυοφορεί τον μονογενή Υιό της. Και ο αλόχευτος τόκος της είναι ο σαρκωθείς Θεός.

Πέτρα ποτιστική, δροσιστική, σωτήρια μέσα στο καύμα της ερήμου. Έρημος η γη από ελπίδες. Άνυδρες οι ψυχές από παρηγοριά. Στην έρημο του αποστατημένου κόσμου η δημιουργική και σωστική ενέργεια της θείας αγάπης μετατρέπει την άψυχη πέτρα σε πηγή ύδατος ζώντος. Από το πάναγνο και άσπιλο σώμα της Θεοτόκου ανέβλυσε ο Ζωοδότης και Λυτρωτής Κύριος. Και οι ψυχές που διψούν τη σωτηρία, τρέχουν κοντά Της, βρίσκουν τον Κύριο και ξεδιψούν!

[1] Από τη Β΄ Στάση των Οίκων του Ακαθίστου Ύμνου.

Φιλοθέη Χ.Τ.
από το περιοδικό Η Δράση μας,
τεύχ. Μαρτίου 2018